

O kráse tajemství

Bylo nebylo, za sedmero horami na krásném kopečku jedno ještě krásnější království. Král byl spravedlivý, a tak se všem žilo moc dobře. Nebylo snad živáčka, který by si jedinkrát stěžoval. Avšak lidé v tomto království dělali jednu velikou chybu: nechránili si své soukromí. Sice byli velice poctiví, takže mezi sebou rozpory neměli, ale každý věděl o tom druhém vše, nikdo si nenechal ani kousek svého nitra jen pro sebe. Toho si všiml král, který byl velice moudrý a bystrý, a zároveň jej napadlo, že pokud nikde nebude ani troška soukromí, ani jediné tajemství, království bude v ohrožení. „Každý nepřítel si bude moci zjistit o nás vše, navíc vás už nebudou ostatní lidé zajímat, když o nich budete všechno vědět. Království zhyne v nenávisti!“ prohlásil král. Avšak lidé si nedali říct. Dále si sdělovali a ukazovali úplně vše, nic ze sebe si nedokázali uchovat v tajemství. A tak se začlo dít, co král předpověděl. Lidé o sobě navzájem věděli úplně všechno a mnohdy se jim druzí přestávali líbit. „Vždyť Janek si koupil poslední pšeničný chléb, a ten jsem chtěl já!“, a nebo „To jeho pesmi rozehnal ovce, ať mi je on zaplatí!“, nadávali na sebe. A začínali se nenávidět. Nikdo se nevzpomněl na králova moudrá slova. A bylo ještě hůř. Na království mířil čaroděj, a věděl vše potřebné, aby se mohl království zmocnit. A tak král upadl v zoufalství. Nevěděl, co si počít. Ale protože měl stejně chytrou manželku, a ta měla plán, jak zemi uchránit před čarodějem a zbavit lidi nenávisti, ještě nebylo vše ztraceno. Pozvala si do zámku Honzu a vše mu vysvětlila. A protože byl Honza chytrý, vše rychle pochopil a dal se do díla. Vyšel do ulic a všichni se jej hned začali ptát, kdo je a odkud že to jde. Ale on jim neřekl nic. Dokonce ani své jméno jim nepověděl. A to začalo lidem moc zajímat. Nebylo nikoho, kdo by nechtěl vědět, jak se ten krásný mládenec jmenuje a proč vůbec přišel. Začalo se jim líbit, jak si umí uchránit své soukromí a nikomu hned jen tak všechno neřekne. Přišli na kouzlo tajemství. A to se šířilo obrovskou rychlostí. Každý měl najednou nějaké své, byť jen malé tajemství. A to lidi přitahovalo, začali se mít opět rádi. A všemocná láska přemohla i zlého černokněžníka. Od té doby si již lidé neříkají vše, a snad právě proto se mají rádi a žijí moc spokojeně. Zazvonil zvonec, a pohádka je konec.